

SZÁRNYPRÓBA

SHREK TÍMEA

1989. augusztus 13-án született Beregszászban, a Beregszászi 4. Számú Kosuth Lajos Középiskolában érettségizett. 2011-ben alapszintű, 2013-ban magyar szakos, specialiszt szintű diplomát szerzett a II. Rákóczi Ferenc Kárpát-aljai Magyar Főiskolán. 2009-től a Beregszászi 7. Számú Általános Iskola szervező pedagógusa, ahol komoly szociális érzékenységgel, elhivatottan csak kisebbségi (roma) gyermekek oktatásával foglalkozik. Újabban prózát ír.

MAUGLI

Hűvös októberi reggel volt. A gyerekek úgy szállingóztak az iskola felé, akárcsak a hópelyhek, amikor először hullnak a földre november utóján. Már megkezdődött a második óra, mikor egy alacsony, piszkos cigányasszony lépett be az ajtón. Kezét egy csöppnyi leányzó fogta, és a nő mögé bújva kémlelte az iskola meleg, családi környezetét. Az asszonyhoz fordultam, majd megkérdeztem:

– Kit keres?

– Az igazgató asszonyhoz jöttem. Az orvos küldött. Azt mondta, a lányt be kell adni iskolába, mert elveszik.

– Most órán van. Várja meg. Az iratok megvannak? Keresztlevél és az anyuka személyije?

– A jánynak van, de az anyja elhagyta a paszportját.

– Orvosi igazolás?

– Ad a doktornő.

Ezzel hátat fordítottam, s elindultam a konyhára leadni a létszámot, mert néhány perc múlva az elsősök elindulnak reggelizni. Nem is kellett sokat várnom, gyors kézmosás után a kis fekete purgyékok mind ott sorakoztak az ablak alatt, ahol az ételt osztják. Hangos imádkozás után „jó étvágat” kívántam, s ezzel kezdetét vette az első étkezés.

Az idegen kislány az ajtó mögé bújt, s onnan leste, mit esznek a többiek. Teste minden porcikája remegett, szája szélét nyalogatta, látszott

rajta, hogy éhes. De nem ám az egyszerű, „csak megkívánta” éhesség ütötte fel magát arcán s tekintetében, hanem az a valóságos, már napok óta növekvő farkaséhség. Megfogtam a kezét, az asztalhoz vezettem, tányért és kanalat adtam neki a makarónihoz. Kézzel vett az ételből, möhön tömte magába a maréknyi falatokat. – Kanállal egyél! – s azzal nyújtottam neki az evőeszközt. Nem tudta megfogni. Ujjait a kanál nyele köré helyeztem, s mint mikor először eszik a szülő a gyermekkel, megmutattam neki, hogyan kell.

Közben figyeltem. Ahhoz, hogy a gyerek piszkos, már hozzászoktam, cigányiskolában nem tehetek másként. De ez a gyerek más volt. Nem olyan, mint a többi. Apró fürtökben kunkorodott feje tetejére a koromfekete haja, nagy barna szemei csillogtak, pisze orra és cakkos szája volt. Úgy nézett ki, mint a porcelán babák, amiknek az arcát tehetséges festők keltik életre. A kislány a kosz alatt rettenetesen szép volt. Odaszóltam a kísérő nőhöz:

– Mikor evett a gyerek utoljára?

– Reggel, otthon.

– Ne hazudjon! Ez a kislány éhes! Látszik, hogy éheznek!

– Nem tudom, nem velem volt. Az anyjával.

– Hol az anyja? Miért nem ő jött vele?

– Az anyja beteg. Ágyban fekszik. Már nem sok van neki hátra. Én a nagyanyja vagyok.

– És az apja?

– Hát, tetszik tudni, az anyuka leányanya. Máté odénécska.¹ Tudja maga, hogy van ez nálunk. A fiam iszik.

Te sem vagy különb – gondoltam magamban – hiszen ismerlek. A városban koldulsz, a pénzt meg piára költöd.

– Értem. Hagyja itt a gyereket. Próbaidőre. Minden nap itt kell lennie, különben nem vesszük fel iskolába. (Ezt bátran mondhattam, mert előzőleg már egyeztettem a főnökasszonnyal.)

A napok teltek-múltak, a gyerek minden nap iskolában volt. De mindhiába. Nem beszélt, nem tanult, nem érintkezett a többiekkel. A gyerek beteg volt. Értelmi fogyatékos. Olyan volt, mint Maugli. Semmit nem tudott használni, nem értette a többieket, nem ismerte a tollat, a füzetet, a ceruzát. Időközben kiderítettem, hogy egy kartondobozban alszik, vagy a csillagos ég alatt. A délutáni ételmet meg a közeli kukákból gyűjti be. Nem

¹ Máté odénécska (ukrán) - leányanya

törődött vele senki. Az anyja haldoklott, apja még papíron sem volt, a nagyanyjáról nem is beszélve. A család jelenlétében már árva volt.

Alig telt el egy hónap, az anyja meghalt. Lépni kellett. Jelentettük a hatóságoknak. Mivel hivatalosan nem maradt senkije a kócos kislánynak, tudtuk, hogy mi fog következni. Az árvaház. Megrágtuk százszor a gondolatot, mielőtt döntöttünk volna. Hogyan is lenne jobb ennek a gyermeknek, de tudtuk, hogy nem érné meg a következő tavaszt, ha ott maradna, ahol eddig.

Furcsamód a gyámhatóság gyorsan járt el. Az orvosnő úgyszintén erősködött, hogy a gyermek ne maradjon a hivatalosan nem létező nagyszülővel.

Szerda reggel volt. A fagyos eső hangosan koppant az ablakon. Meredten bámultam kifelé. Egy fehér mikrobuszt kellett várjak. Az jött el a kislányért. Pontban kilenc óra, két fiatal hölgy szállt ki az ajtaján. Eléjük mentem.

– A kislányért jöttünk, itt van?

– Igen, rögtön, ebben az osztályban. Mi fog most történni vele?

– Igyekszünk minél hamarabb nevelőszülőket keresni, sok olyan család van, ahol nem születhet gyermek. Nagy az érdeklődés. Nem lesz gond. Ő az?

– Igen.

Ekkor a fiatal nő odalépett a leánykához, aki éppen rajzolt és megfogta a kezét.

– Gyere velem. Megyünk sétálni.

A kislány csak nézett, letette a ceruzát és elindult az ajtó felé.

– Ne félj. Most megyünk egy olyan helyre, ahol sok gyerekkel fogsz lakni. Megfürdesz, megfésülködés, és tiszta ruhát kapsz.

Megszólalt a lány. Még eddig nem hallottam a hangját sohasem.

– Hercegnőset?

– Akár olyat is. Megyünk?

– Menjünk.

A kislány még visszafordult a busz előtt, intett is egyet, majd mosolyogva ugrott fel az ülésre. Az arcomon egy könnycsepp folyt végig. Kis kócosból hercegnő.